

Г. Пенков

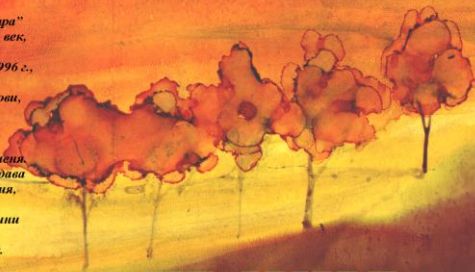
ГЕОРГИ Н. ПЕНКОВ

е оригинален художник и поет,
работил в родния
си Бургас и в Испания.
Картините му са наситени
с нежен настелен лиризъм,
а лириката му претежава
точен ириси и запомнящи
се образи.

Стиховете в "Тъжна палитра"
са писани в края на миналия век,
а първото издание
на тази стихосбирка е от 1996 г.,
Време през което се рушат
едни и изграждат други основи,
по в интелектуалната,
социалната, а защо не –
и в политическата област,
нищо съществено не се променя.
Пълното отчаяние принуждава
автора да емигрира в Испания,
където по неговите думи,
преживява най-добрите години
от живота си и където
намира истинско признание.
Така към неговите
27 самостоятелни изложби
в България се добавят
още две в Испания.
Посията му обаче продължава
да е актуална и ерциането
към по-ранното му творчество
е едно своеобразно намигване
към всички нас:
"Добре, променихме се...
Но станахме ли по-весели?"

От редактора

ГЕОРГИ Н. ПЕНКОВ

ТЪЖНА ПАЛИТРА

Издателство • ПРОПЕЛЕР •

Георги Н. Пенков

Тъжна палитра

Стихотворения
(второ издание)

Издателство „Пропелер”
София, 2010

С благодарност на всички Приятели!

Георги Н. Пенков, автор, 2010
Издателство „Пропелер”, София, 2010
ISBN 978-954-392-077-8

Тъжна палитра

От всички бои на палитрата стара,
остана неизползван само сивият цвят!
Но не за това творецът избра го
и с замах нарисува Новия свят:
Сиви хора с посивели лица,
в сиви дрехи и сиви надежди...
Само една полусива мечта
се прокрадва под свитите вежди!
Отчаяно щъкат по пътя си сив,
полувиждащи, обезверени...
Тъжна палитра! Светът е красив,
само в картините от онова време!
Е, тук-там е има цветни петна.
Във кожуси, коли, с мобифони...
Но те не са нарисувани със боя,
а неизбежен остатък от фона...
След време, когато историците смело
изяснят на живота тази сива страна,
не се учудвайте, ако пишат във „Дело”,
че за всичко художникът има вина...

Плачът на освобождения роб

„От днес си свободен” – рекоха стражите,
хлопвайки тежката порта надменно.

По свечеряване гладно вият чакалите,
а отвъд крепостта всичко живо те дебне!

Заплаках, задрасках с нокти стената,
не повярвал на кратките думи злокобни!

С какво разгневих отново съдбата?

Аз не искам да бъда свободен!

Свободата ме плаши! Тя е нещо безумно,
щом жертва за себе си толкова хора.

Ту е дребна звездица в небето безлунно,
ту вик от към кулата на затвора.

Аз съм роб по душа, по рождение.

Роб съм даже в съня си, в мечтите.

Робска кръв на безброй поколения,
робски в моите вени се стича...

Накъде да поема в мрака враждебен?

Назад? В крепостта вече връщане няма!

Как боли от това да си сам, непотребен.

За мен свободата е самоизмама...

Непоучителна история

В нищета, без проблясък надежда,
безпосочни, обезверени...
Тъй живели сме – зли и невежи,
прокълнато от Господа племе!
Но от хаоса необяснимо,
някой, получил велико прозрение:
че в единството ни е силата,
видял пътя за общо спасение!
Виждам ясно новия свят,
със морал непознат от дедите,
в който има за всекиго хляб,
справедливост до края на дните...
С „Дружна песен” заляхме основите,
да пребъдат във вечността!
Но погребвайки си оковите,
се заробихме с мъглява мечта...

Робувахме жертвено, с опиянение,
но все някога мъглата се вдига;
знае се вече от три поколения,
че всъщност строим пирамида.
Персонална, със съвременен офис,
С мавзолей и девиз позлатен:
„Тук не се задават въпроси!
Ясновидецът няма приеман ден!”

Размисли на пазача на кулата

Този скапан живот е навярно и мой,
и какво от това произлиза?

Че не съм политик или филмов герой
с тлъста банкова сметка и виза.

Че съм среден на ръст, усреднено плешив,
статистическа някаква нула;

полусмачкан, подритван, дори полужив,
но пазач на пясъчна кула!

Тя е мойто призвание, утеха последна,
статистически неусреднена!

Недосегаема, ненагледна –
фундамент от застинало време!

Затова денонощно я пазя,
току виж сте узнали за нея.

Аз съм нула, но кулата важна е!

Колко струва осъществена идея?

Този скапан живот е навярно и мой,
впрочем, не знам какво да ви кажа,
щом от вчера нещатен копой
души стъпките ми по плажа...

Стената на плача

Не просто стена, а законова норма! –
можеш да плачеш само пред нея.
За това се грижат едни в униформа
и други, за които да кажа не смея...
Бог нехае, а плачът ни достига
само мазилката на стената.
Свобода!!! Безконечна интрига!
Знае ли някой каква е цената?
Знае ли някой цената на мъката
от надежди изпепелени?
Не стената стои ни на пътя,
а страхът, скопил поколения!
Орисия, на съдбата придастьк
или някаква нерешима дилема?
Не! Конструкторски недостатък,
разреши внезапно проблема...
Като черно библийско знамение,
рухна стената, погълна я здрачът...
Най-после въздъгнахме със облекчение:
където си искаме ще можем да плачем.

Елегия

Някой ме бутна умишлено,
сега съм с лице във калта.
Колко недоизказани истини
ще потънат във вечността?
Колко невинни човешки съдби
ще се стоварят върху ми?
Злото под камък не може да спи,
нито престъпното скудоумие!
Шляпат стъпки бързи насам,
но защо във посоката грешна?
Глупостта няма нужда от храм,
тя е просто слабост човешка...
Вървят натам, уви, като слепи.
По-зле, дори и от стадо...
Нешастна храна за боговете,
непризнаващи старо и младо.

Някой злостно подложи ми крак
и отдавна лежа във калта...
Аз съм никой! – прост пътен знак,
предупреждаващ за пропастта...

Откровение на мита

Бях нищожна, жалка измислица,
по-малка от люспа на синапено семе;
По-големите лъжи ми се кискаха,
но оцелях от бръснача на времето.
На лъжите не само краката са къси! —
едва стигат за едно, две поколения...
Аз израснах по обходните пътища,
по седенки, събрания, бдения...
И от хляб за наивници клетки,
се превърнах в манна небесна;
но ме заключиха в тежки куплети,
запечатаха в масови песни...
И смалиха, смалиха, смалиха,
до разбера на гола идея...
Е, кажете? Откровено Ви питам! —
Кой ще повярва точно на нея?

Затова измислих много простичък ход:
обединих се потайно с мълвата.
Все пак има още наивен народ,
вярващ в мита за свободата...

Проклятие

Утре ще изпия до дъно горчилката
на предателства, заблуди, любви.
Лунен лъч лениво ближе бесилата
и я рисува нереално огромна...
Утре съм аз. Проклета съдба!
По-чиста няма да стане моята риза!
Не нося по себе си и капка вина,
просто съм жертва на нервна криза.
По-добре отрова да бяха ми дали.
Все едно, от тук няма излизане!
Под бесилото искрят минзухари...
Господи! Аз съм невинен, невинен!
По изгрев палачът ще сложи въжето,
ще го приготви, изпробва, намаже...
Зората еднакво за всички ще свети,
а мен ще обесят, за назидание...
И всичко това за какво, за какво?
Трижди да бъде проклета съдбата!
Тълпата врецеше, че царят е гол,
аз мълчах – бях с хапче в устата...

Траектория

Защо се сражаваме безсмислено с дните,
като герои на глупава сага?

Ний сме част от живота, не негови зрители,
чакащи края на филма с досада...

Уж жадуваме свобода, справедливост,
а ги потъпкваме почти ежедневно;
този свят се нуждае от зрънчице милост,
не от празни молитви и кухи рефрени!

Милост! Още ли знаем какво означава
или камъни носим във своите пазви...

Нима в храма не просим тъкмо това,
а частица на ближния даже не даваме...

Любовта била сляпа, правдата също!

Вярва ли някой на тези заблуди?

Няма роден със очни превръзки,
нито обичал по чужда принуда.

Разделени във всичко, дори и по вяра,
сме пак буболечки в мравуняка – свят!

Върти се животът, но все се повтарят,
падения, грешки, надежди и грях...

Затова навярно и не идва Спасителят!

Милиарди копнежи небрежно изтляват...

Съдбата ни няма нищо общо с мечтите.

Засега просто, всеки сам се спасява...

Очила за наивници

Истината закачливо гали очите,
но лъжата е тази, с която общуваме.
Не, че вярваме на рекламните клипове,
но все по нещо измамно купуваме...
Заспивайки с надеждата сляпа за утре,
безусловно сме за малко щастливи!
След покоя обаче, изтънчени мутри,
от екрана вещаят дела находчиви.
Докога ще ни тровят животеца скапан?
Докога ще сме стадо на хитреците?
Днес бедните духом са много богати,
благодарение на дефекта в душите...
Животът грижливо, прецизно пресява
семената за посев от безброй паразити,
но ние живеем в ненормална държава –
тук всичко е опак, напук на дедите!

Ще се лутаме слепи, уморени, измамени,
в безпосочни пътеки, безвъзвратно изгубени,
щом не се сещаме да изгоним от храма
търговците на отровни илюзии!

Новохайдуците

Новохайдуците не са измислено племе,
а съвсем реално си съществуват;
лице и гръбнак са на нашето време,
действат перфектно и съгласувано.
Те са в правителството, в парламента,
навсякъде, дето могат пари да направят.
Хайдуци с мерак за пожизнена рента,
ежедневно законно ни грабят ли, грабят...
Тъй било, казват, и така си върви!
Не е ли прекрасно това безхаберие?
Рибата в мътни води се лови,
хората щом изпаднат в безверие.
И новоапостоли главите ни мътят.
Вяра за продан, колкото щеш!
Никой не знае, къде точно е пътят
за отчаяния човешки водовъртеж...

На кого да се сърдим? Сами ги създадохме,
и едните, и другите, и новобедняците!
Какво да направим? Нима ще си траем?
Не е ли време да извадим патлаците?

Търпението

Търпението, казват, било добродетел! –
тази максима е малко неясна:

на дедите ни трябваха няколко века.

На нас колко, за да пораснем?

Нетърпеливите вечно стават герои
или емигранти в прекрасния случай.

Чудесни молитви заупокойни,
търпеливите все пак са научили.

Затова и на пръстите на ръцете,
горките герои едва се побират!

Понякога слагаме на гроба им цвете,
говорейки умно за техния пример.

Нетърпеливите веднага се палят
и крещят с безумен блясък в очите.

Искат за седмица, две да направят
промяна в представите, белег в душите.

Не става така, мечтатели мои!

Търпението е все пак добродетел!

Изчакайте мъничко, бъдни герои,
елате например след няколко века...

Неизмеримите неща

Неизмеримите неща, навярно имат свое име,
цена обаче нямат! За тях цени не съществуват!
Обикновените неща със нещо са съизмерими,
но също някои от тях не се продават и купуват.
Непредвидимите неща си имат точни имена:
Любов, доверие, съдба, приятелство и уважение.
И те не могат да се купят, макар че си имат цена!
Не се продава милосърдие, обикновено съжаление,
с пари не можеш да откупиш неоспоримата вина,
ни лъч от утро, ни покой или пък смъртен грях!
Не се търгува безогледно със наранимите неща!
Не можеш да си купиш чест, безгрижен детски смях!

Непоправимите неща, най-недостъпни са изглежда.
И болестта неизличима, скръбта, изгубената нежност.
Пари! Пари! Пари! Не стигат! Дори за капчица надежда.
Но се надяваме все пак, преди да дойде неизбежното...

Професионалисти

Абсолютно еднакви по ръст и размер! –
при нас неравенство не е позволено.
Невинни отроци на безименен инженер,
но това за историята е от значение.
И все пак сме различни, поне по сърце,
но не мислете, че сме милосърдни.
За нас просто истината няма лице –
вършим си работата с усърдие!
Без наше участие не стават правдиви,
войни, революции или тайни преврати.
Вярно, и между нас мърша си има,
но какво да ги правим, нали са ни братя?
На колко диктатори спасили сме кожата
и колко ли още разчитат на нас?
Че то напоследък се разхайти народа,
а ний сме най-сигурен лек против бяс!

Но за какво ви разказвам всичко това?
Светът с информация е прекалено отровен!
Бас държа, че само малцина от вас,
се интересуват искрено от патрони...

Дребна историйка

Едно старо дърво грози ни площада,
макар и вековен свидетел на дните.
Естетите местни подеха кампания,
да гътнат ненужното сухо корито.
Но нададе се вой отдясно и ляво.
Природозащитници сме всички изглежда!
А доскоро почти не го забелязвахме,
скрито под дрешка от кукувичата прежда.
С бурен митинг заклеихме палачите
на дъба олисял от дъха на годините.
Колко ли майки под него са плакали,
когато е бил обикновено бесило?
Не е ли упойващо да решаващ съдбата,
все едно на дърво или буболечка?
Идеята винаги прави хората братя,
а братята – хора безкрайно далечни...

Дървото площада все така си грози,
но истината вчера излезе наяве:
всъщност някой отгоре решил,
все още за бесене корубата става...

Ретроспекция

Не можем отколе да поделиме земята,
ръцете самички посягат към брадвата;
все не харесваме нещо чертата,
а на злобата сляпа, само малко ѝ трябва.
Така се търкалят вековете безкрайно,
в безспирни подялби за бучките пръст...
Бурениясват душите, кривеят представите,
под свитите вежди, бляска жажда за мърт.
Брат, брата за синора гърбав посича,
сякаш друг ще намери в къщурката клета.
Вдън земя да потъне завистта на очите!
Глупостта во веки да бъде проклета!
Казват всичко лошо започнало с Каин,
още в мрака на библейското време.
Досега, все още никой не знае,
земната плът с колко кръв е поена...

А колко му трябва на живота греховен?
Само два метра надолу в пръстта...
Боже, прости ни делата злокобни,
че още сме роби на алчността...

Кома

Смъртта упорито ме чака на прага –
снежнобяла, безлика, смирена.
В цветни зайчета светлината избяга,
спукана стомна от глина е времето...
Потъвам внезапно в бездна бездънна,
едва бликат във края уморени звездици.
Пространства се гърчат неистово в тъмното
и горчиво проплакват на всички езици...
Страшно е! Демонични камбани ехтят,
неизбежно съдбовни прокоби вещаят.
Ето, свършва стремглавият призрачен път,
огньовете златисти светлинни рояци чертаят...
Това ли е краят? Или странно начало?
Душата е опната струна до скъсване!
Появи се от нищото огнеобразен ангел,
опърли ме гневно, до болка с дъха си...

Върни се, безумецо! Къде с тая грешна душа?
Не е дошло още твойто жертвено време!
В оня свят, наречен живот, и смъртта
също трябва да заслужиш почтено...

Амнезия

Паметта на народа е стръкче трева
във ръцете на политиците днешни,
току се опомним и нова беда
като късна гръмотевица тресне.
А след екота незаглъхнал съвсем
нова история вече някой написал...
Изтръпва пред нея дори и кретен,
сякаш дошли сме направо от Нищото!
В нашта държавица всеки е бивш,
затова не ни пука изобщо за бъдното.
Паметта ни е някакъв странен афиш
от абсурден театър, разиграван във тъмното...
Нещо сбъркано сигурно има във гена ни,
уникален, неповторим компонент,
щом всеки втори в страната е гений,
а всеки трети – кандидат-президент...

Пак се събудихме безпаметно бедни,
а уж сме солта на житейското естество!
Все още помним, че черни са негрите,
но малко са тези, които знаят защо...

Да вярвам в какво?

Уж на Господ се моля,
а паднали ангели дирижират живота.
Къде е свободният избор на волята?
Не се ли раждаме направо с хомота?
Кой е измислил жестоките думи:
братство, равенство, справедливост?
Жадни за власт и величие, луди
с тях душите ни ръфат безмилостно!
Други на приемлива цена обещават,
вечно спасение, пропуск за рая...
И те безнаказано душите ни щавят,
със измислици тъпи за края.
Празен хамбар е вече душата ми!
И надежда не чакам от жътвата нова!
На мечтите отдавна изпуснал съм влака,
не успях за късмет да си купя подкова...

Боже, прости ми това сквернословие,
но не пращай все още Спасителя!
Спасители имаме цяло съсловие,
него, как ще познаем се питам...

Изповед на наемен убиец

Аз съм кротък човек и амбиции нямам.
Не обичам разкоша, не копнея за слава.
С пръст на спусък не влизам във храма,
макар че понякога си заслужава!
Там най-гузните палят най-дебелите свещи
и отровни молитви душите им сричат,
но не съм продавач на надежди,
за да могат на мен да разчитат...
Друго още какво да ви кажа?
Нито мразя, нито обичам.
Като стръкче трева, пробило паважа,
невидим съм, смирен и безличен.
Не съм съдия, нита Божи наместник
и в дланта ми лежи пистолет, не граал!
Нямам сбъркани мисли или злоба в сърцето,
аз съм просто чистач на човешката кал!
Политика, морал или пръст на съдбата?
Не се възмущавайте, не плетете заблуди!

Знам, че всеки от вас нейде тайно в душата,
е готов да използва моите скромни услуги...

Друга приказка за стълбата

Мълвата донесе поредното чудо:
Имало стълба директно за рая!
Все едно в ред ли си или пък луд,
изкачиш ли я блаженстваш до края!
Горе се къпели с лъчи от зефира
и всичко било абсолютно безплатно;
карнавалът денонощно не спирал
във дворци от алабастр и злато.
Мълвата разбуня човешкото стадо,
безпътно затънало в житейската кал.
Ние отколе живеем си в ада,
а за рая всеки всичко би дал!
Не се лутахме много насам и натам –
Стълбата винаги над нас е била!
Открихме я лесно, но за ужас и срам,
липсваха множество стъпала...
Дълго чакахме нещо отгоре да падне,
все едно камък или медена пита!
И наистина падна, точно по пладне –
поредния указ с нов данъчен списък...
Така беше, но смут не настъпи.
За присмех ще станем на целия свят!
Разбрахме играта, не сме толкова тъпи
Никой не дава безплатен обяд!

Великден '1990

Неверниците влязоха във храма,
навярно вече да поискат прошка
или с надежда да изтрият срама –
страхът, попил безсънните им нощи?
А може би прогледнали са вече,
Христовите слова са проумяли?
Прозрели идеала за човечност,
божествената сила са разбрали.
Или от милосърдие призвани
докоснаха олтара с любопитство?
Усещат ли духовните си рани
след толкова преиначени истини?
Какви молитви шепнат примирено
пред погледите свети на иконите?
Навярно се разкайват за безвремието,
безсилно пред Христовите канони...

Миряните страхливо ги оглеждат.
Довчерашни палачи и сатрапи!
Но все пак промълвяват със надежда:
Христос воскресе и за вази, братя!

Реквием

В памет на Йордан Захариев

Касапите привършиха с косенето,
оглозгано е хубавото време.
Моряците отдавна са в морето,
а възелът на Гордий изгорен е.
Но още си стоят огледалата
и Лофтър си е същото човече.
Компрачикосите събориха стената,
но сбъркаха с баланса си за вечност!
На слънчогледите увяхнаха мечтите
и амазонката смутено си отиде.
Помръкна светлината на звездите,
събрана във черупчица от мида.
Най-хубавото страшно си отива
в пространството до болка изкривено.
И неусетно споменът се слива
със силуетите потънали във времето...

Но думите засяти в белотата,
във някой ще покълнат неизбежно!
Животът е частица от играта.
Кой знай защо наречена Вселена...

Откровението на индивидуалиста

На Георги Пиръов

Аз съм черна овца на отмиращо племе!
Затова и животът не бе много щастлив.
По Донкихотовски воювах със времето,
парадокс е дори, че още съм жив.
От дете се опитват да ме вкарат в калъп,
да ме нагънат, изправят, рамкират...
Колко пропасти минах, колко призракен път,
за да остана нережисиран...
Но все още ми се подхилкват „доброжелатели”,
че не съм помъдрял, не се вписвам в пейзажа!
Този свят бил прагматичен, не за мечтатели,
които безцелно се скитат по плажа...
В този свят не парите са всичко, приятели!
Знам, не ви пука какво ще ви кажа!
Слепците духовни са без сетива
за света, който истински ни обгражда.

От вас нищо не искам и да съдя не мога:
Всеки сам си избира цвета на заблудите!
Може би затова и истината бездомна
се вселява единствено в душите на лудите...

Случка

Убиха невинен човек, посред ден.
Обикновен. С пазарски чанти в ръцете!
От някъде писна куршум заблуден
и го улучи направо в сърцето.
Строполи се безмълвен и слисан,
със очи, чийто блясък изгаря!
Но хората повече се стъписаха
от рукналата кръв по тротоара...
Миг тишина и се люшна тълпата.
Всеки се моли с треперещ глас,
плюе си в пазвата и отминава нататък...
„Слава Богу, че днес не съм аз!“
Страх примесен с миризма на барут,
суеверие, безпосочна омраза...
Бързат стъпките да избягат от тук.
Господи! С бездушие защо ни наказва?
Сякаш нищо не беше се случило.
Никой не спря, не погледна дори.
Само едно мършаво, бездомно куче,
приклезна до мъртвия и жално зави...

Тъжба

Длъжността ми не е изискана,
даже няма обществен статут.
И без мене светът наистина,
няма да е по-малко луд...
Но аз знам, че съм някому нужен,
бих казал дори – необходим!
Затова си нося честно службата,
безропотно, незабележимо...
Не че нямам свои проблеми,
имам си даже в излишък!
Длъжността ми е кратковременна,
за да ви ги опиша...
Нямам право на собствено мнение
или някакъв политически цвят,
всичко в мен е скъпо дарение
от невинния детски свят!
Но след толкоз промени в промените,
как ще стигна до идния век?

Страхувам се от безвремието,
не защото съм снежен човек...

Писмо

Тук съм добре, имам си всичко:
топла храна, занимавки, постеля.
Тук ме обичат, само как ме обичат,
и на баня ме водят всяка неделя!
Мога нормално да споря със себе си,
да беседвам с крале, патриарси...
Даже с принца на Дивите лебеди
постоянно редим пасианси!
Мога да плюя когото си искам:
управници, съд, парламент и съдба!
Тук всички сме равни, откровени и близки,
с еднакви лекарства и свобода.
Е, вярно, понякога много ми липсват,
отвратителни мои, душегубци, предатели,
също и вашето злокобно хихикане,
скъпи бивши и по-бивши приятели.
Затова не искам да изляза от тук!
Подочух от сестрата на главния лекар,
че подобен на моя житейски статут,
няма да имате и след няколко века!

Апотеоз на времето

И не стихват нажежените страсти...
В раздробени пространства отлитат
понятия за човечност и щастие!
Безвъзвратно грубеят душите...
Няма кой да оправи нещата,
боговете смирено мълчат,
а съдбата – играчка на вятъра,
все в страни е от верния път...
Вече лазура на утрото плаши,
повече от рева пробил тъмнината.
С празни молитви и безпамятен плач
осакатяваме духа на децата...
Иначе доста ни знае устата –
на няколко водки, след трудния ден.
Можем с език да изровим земята,
на всеки, за всичко акъл да дадем...
Но дори и добре зарешетени,
пак сме подвластни на големия страх:
Орисница зла ли ни тежко прокле?
Не си ли избрахме сами участва?
Не си ли сами изградихме затвора,
с непосилно, нечовешко търпение?

След страха, неизбежно следва позора,
но и той пред бездушието, просто бледнее...

Черна магия

Поради някаква странна причина
напоследък нещо не съм наред.
Не се храня добре, не мога да мигна,
страхове ме преследват отвред...
Ходих по лекари, но без диагноза
линея от доста време насам.
Започнах да мисля, че съм спинозен,
ще стана на децата за срам!
Някой подшушна да отида на врачка,
изглежда проблемът бил паранормален;
не вземала доста, най-много стотачка,
но били изключително феноменална!
На бабини деветини отдавна не вярвам,
но отидох при нея със плаха надежда...
Тя огледа ръцете ми и замислено каза,
вдигайки многозначително вежди:

Черна магия! Проиграл си късмета!
Лоша поличба със привкус греховен!
Имаш стабилна банкова сметка,
но си на лоши места застрахован...

Художникът индивидуалист

Много неща умее да прави.
Под ръцете му камъкът става на цвете.
А е беден, с разклатено здраве,
но е вечно усмихнат, смирен и приветлив.
Не рисува по чужди поръчки картини,
не слугува на суетите човешки.
Особняк със безмилостно минало
и настояще, здраво стиснато в клещи.
С безспорен талант от Бога белязан,
но по странен начин пресъздаващ света.
В композиции от непонятни пространства,
с мистични реалности и красота!
Прекрасни картини! Магична феерия!
Но защо ли никой не ще да ги купи?
На мода са лодчици, кончета в прерия,
къщичка с борче и щастливото куче...
Всъщност те винаги били са на мода,
сами можем да си отговорим защо:
В изкуството няма лична изгода
и компромиси от всякакво естество!

Незавидна съдба! Орисия нелека!
И все пак понякога му завиждаме –
не служи на никой и е честен човека,
който безкористно ни учи да виждаме...

Признание

И моята риза не е изтъкана
от ръцете на Святата Дева,
и не съм получавал покана
за градините приказни в Едем!
Не успях да завъдя кумири,
нито мъдрост от някой да взема,
музи две ме тормозят безспирно
за една и съща дилема...
Но страданието не е изкупление,
нито бягството в самотата!
Пред лика на суровото време
то е невинен балсам за душата...
Не успях във пътя да вляза,
нито в установените коловози.
Споделих участта на бялата врана,
но не точно това ме тревожи!
Злият дух е пуснат отдавна
от бутилката с древен печат,
невидимо обезличава
и насъсква брат против брат.
Затова и не чакам надеждата,
подаяние за бездомното куче.
Този свят подреден е изглежда,
не от Бог, а от слепия случай!

Равносметка в края на XX век

В памет на учителя Петър Дънов

И този век си отива безславно.

Ненапил се на кръв, ненаял се на мька!

Сто войни го орисаха с пламък,
и може би вече готов е за пъкъла...

Сто дълги години, оплескани с грях,
сто зими на глад и стаено безсилие,
сто пролети на надежди и страх,
сто лета, напоени с пот и насилие!

Колко есени обвити в идейни мъгли,
молитви, мечти като сън отзвучаха?

Милиарди! Безброй неосъществени съдби
навярно ни чакат там някъде в мрака...

„За жалост животът ни е даден на заем” –
някога кратко бе казал мъдрецът.

Каквото оставим, това ще заварим!

Само дом за телата е тази планета...

Векът си отива, но в нас е вината,

че още не крачим по звездния път!

Затова, точно тук и сега, на Земята,
все едни и същи души се въртят...

Съдържание

Тъжна палитра
Плачът на освобождения роб
Непоучителна история
Размисли на пазача на кулата
Стената на плача
Елегия
Откровение на мита
Проклятие
Траектория
Очила за наивници
Новохайдуците
Търпението
Неизмеримите неща
Професионалисти
Дребна историйка
Ретроспекция
Кома
Амнезия
Да вярвам в какво?
Изповед на наемен убиец
Друга приказка за стълбата
Великден '1990
Реквием
Откровението на индивидуалиста
Случка
Тъжба
Писмо
Апотеоз на времето
Черна магия

Художникът индивидуалист
Признание
Равносметка в края на XX век

Георги Н. Пенков
Тъжна палитра
Българска
(второ издание)
Редактор Чони Чонев
Предпечатна подготовка Митко Ганев
Формат 84x108/32
Печатни коли 2,25
Издателство „Пропелер”
София , тел. 02/978 32 21, 973 51 94, 0888 495 688
Печат „Химиграф”